

РЕШЕНИЕ

№ 22828

гр. София, 02.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав, в
публично заседание на 03.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **846** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 107 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 4, ал. 1-5 и чл. 96 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на „ИМ КОМ“ АД, ЕИК –[ЕИК], подадена чрез адв. Р., срещу Акт за установяване на задължения по декларация (АУЗД) № ДВТ24-ТД26-27/9/ - 1 от 26.09.2024 г., издаден от орган по приходите при Столична община, потвърден с решение № СФД24-РД28-407/12.12.2024 г. на директора на дирекция „Общински приходи“ при Столична Община.

С АУЗД за „ИМ КОМ“ АД са установени задължения в общ размер на 1254,12 лв. - главница и са начислени лихви в общ размер на 212,71 лева, от които данък върху недвижимите имоти /ДНИ/ за имот с партиден № 7202НН22077 за периода 01.08.2021 г. – 31.12.2021 г. /за 5 месеца/ в размер на 108,39 лв. – главница и лихва 37,42 лв.; ДНИ за 2022 г. по партиден № 7202НН22077 в размер на 260,14 лв. и лихва в размер на 68,02 лв.; ДНИ за периода от 01.11.2023 г. – 31.12.2023 г. по партиден № 7202F245314 в размер на 105,61 лв. – главница и лихва – 11,88 лв.; ДНИ за 2023 г. по партиден № 7202НН22077 за периода от 01.01.2023 г. до 31.12.2023 г. /за 10 месеца/ в размер на 216,78 лв. и лихви – 32,02 лв., както и такса битови отпадъци /ТБО/ за периода 01.11.2023 г. – 31.12.2023 г. за имот с партиден № 7202F245314 в размер на 563,20 лв. и лихва – 63,37 лева.

Според жалбоподателя АУЗД е незаконосъобразен, издаден е при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие със закона. Твърди и излага доводи, че спорът в случая се състои в това дали апартамент и гараж, собственост на дружество, представляват жилищен или нежилищен обект, като изясняването на този въпрос е от значение за основата, върху която ще се прави изчисление на дължимия ДНИ и ТБО.

Жалбоподателят изтъква, че в подадената декларация по чл. 14 от ЗМДТ е деклариран на няколко места, че имотите са жилищни. Действително ненужно е попълнена и Таблица № 3 от Част III от декларацията, касаеща само нежилищни имоти. Така допуснатата техническа неточност е приета за основание от органите по приходите да игнорират неколкократното деклариране, че обектите са с жилищно предназначение и са определили данъчната основа като за обекти за стопанска дейност. Жалбоподателят се позовава на отразеното в нотариалния акт за покупка на имотите, съгласно който същите представляват самостоятелен обект в жилищна сграда – жилище и гараж. В жалбата е цитирана и практика на ВАС, в подкрепа на твърдението, че в случая липсва правно основание имотите да бъдат третираны като нежилищни. Според жалбоподателя установените задължения следва да бъдат намалени, като ДНИ и ТБО следва да бъдат определени на основание данъчната оценка на имотите, а не на отчетната им стойност. В тази връзка се иска оспореният АУЗД да бъде изменен, като ДНИ и ТБО за 2021 г., 2022 г. и 2023 г. се определят съобразно правилата за жилищни нужди. Претендира се присъждане на сторените по делото разноски.

В проведените по делото открити съдебни заседания, оспорващият се представлява от адв. Д., който поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ с присъждане на разноски по представен списък /л. 276/. В дадения от съда срок е представена подробна писмена защита.

Ответникът – директор на дирекция „Общински приходи“ при Столична община, чрез юрк. В., оспорва жалбата и моли съда да отхвърли същата по съображения изложени в потвърдителното решение. Ангажира писмени бележки.

Административен съд – София – град, Трето отделение, 44-ти състав, след като се запозна и прецени писмените доказателства по делото, приема от фактическа страна следното:

Между страните не се спори, че с нотариален акт за покупко – продажба на недвижим имот на груб строеж с № 116, том VI, рег. № 16852, дело 1011/2020 г., съставен на 11.12.2020 г., „ИМ КОМ“ АД /купувач/ е придобило от „Балканика Инвестмънт Тийм“ ООД /продавач/: А./ самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.1941.1337.7.13 по КККР на [населено място], с адрес, [улица], № 15, ет. 4, представляващ Апартамент № 12, разположен на четвърти етаж, на кота +9,00 метра, със застроена площ 97,70 кв.м, състоящ се от коридор, дневна е кухненски бокс, спалня, спалня е дрешник, две бани е тоалетна и балкон; Б./ самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.1941.1337.7.18 по КККР на [населено място], находящ се на адрес в [населено място], район В., [улица], етаж - 1 /мунус едно/, представляващ Гараж № 5, разположен на кота -3,00 метра, със застроена площ 19,30 кв.м. Видно от издаденото Удостоверение за въвеждане в експлоатация на строеж № 1086 от 05.10.2023г., процесните имоти са разположени в „Многофамилна жилищна сграда с ателие и подземни гаражи“.

По делото се установява, че за визираните самостоятелни обекти първоначално от „Балканика Инвестмънт Тийм“ ООД е подадена декларация по чл. 14, ал. 2 от ЗМДТ от 27.10.2022 г. (л. 110 от делото), в която декларира притежание на 1/1 идеални части от вещно право на собственост върху същите. В тази връзка в общината е открита партида 7202НН220778, активна до 31.10.2023 г.

Впоследствие, след като „ИМ КОМ“ АД придобива имотите, е подадена коригираща декларация по чл. 14, ал. 5 от ЗМДТ с вх. № [ЕГН]/15.12.2023 г. (л. 86 от делото), в която декларира 1/1 идеална части от самостоятелните обекти - апартамент № 12 и гараж № 5. Открита е партида № 7202F245314. В така подадената декларация предназначението на придобитите имоти е обозначено като „жилищно“. В Част II от декларация е отразено, че имотът не се ползва за търговска, производствена, селскостопанска или друга нежилищна цел. Дружеството е попълнило в декларацията и Част III, касаеща само нежилищни имоти на предприятия, като е вписало отчетната стойност на имотите: жилище – 296 913,37 лв.; гараж 41 005,69 лв.

Между страните не е спорно, че административното производство по издаване на спорния АУЗД е

образувано по искане на жалбоподателя до административния орган по приходите. Първоначално е издаден АУЗД № 972442-1/30.05.2024 г. (л. 177), който след обжалване по административен ред е отменен с Решение № СФД24-РД28-269/06.07.2024 г. на директора на дирекция „Общински приходи“ към СО, като преписката е върната на компетентния орган с указания.

В изпълнение на указанията е постановено нареждане с рег. № ДВТ24-ТД26-27-/4/ от 26.08.2024 г. (л. 69) за образуване на производство по чл. 107, ал. 3 от ДОПК спрямо дружеството. Определено е проверката да обхване периода 01.01.2021 г. – 31.12.2023 г. За началото на производството дружеството е уведомено по реда на чл. 26, ал. 1 АПК вр. §2 от ДР на ДОПК с писмо рег. № ДВТ24-ТД26-27-/5/ от 26.08.2024 г. /л. 74/. На лицето е дадена възможност да направи възражения и да представи доказателства в 14 – дневен срок от връчването. От „ИМ КОМ“ АД не са ангажирани такива.

Вземайки предвид събраните доказателства и подадената от „ИМ КОМ“ АД декларация по реда на чл. 14 от ЗМДТ, инспектор по приходите е издал процесния АУЗД № ДВТ24-ТД26-27/9/ - 1 от 26.09.2024 г., в който публичните задължения за ДНИ и ТБО са определени като за нежилищни имоти на предприятие.

При обжалването по административен ред решаващият орган е възприел изводите, направени в АУЗД, поради което на основание чл. 155, ал. 2 от ДОПК го е потвърдил. В мотивите на решението са обсъдени твърденията на дружеството, че с декларацията от 15.12.2023 г. са декларирани данни и характеристики на имота свързани с предназначението като за нежилищен имот, което обаче представлява техническа неточност и ненужно попълване на Таблица № 3 от Част III, касаеща нежилищни имоти, изразяваща се в посочване на отчетната стойност на имотите. Решаващият орган е приел, че по своята правна същност подадената от дружеството декларация по чл. 14, ал. 5 ЗМДТ представлява писмено извънсъдебно признание относно съдържащите се в нея обстоятелства и факти, с характер на частен свидетелстващ документ, която е подадена по силата на закона от задълженото лице по смисъла на чл. 11 ЗМДТ и има обвързваща сила по отношение на административния орган, компетентен съобразно чл. 4 ЗМДТ, относно правнорелевантните факти за облагане с данък върху недвижимите имоти и такса за битови отпадъци. Поради това, служителят на общинската администрация, който приема декларацията, взема за вярно и точно отразеното в нея от задълженото лице. Решаващият орган в заключение е посочил, че оспорващото дружество е обвързано от декларираните от представляващия го факти и обстоятелства, поради което законосъобразно административния орган по приходи е определил задълженията за ДНИ и ТБО, като за нежилищен недвижим имот вземайки предвид при направените изчисления отчетната стойност на имотите.

Освен събраните в хода на административното производство писмени доказателства, в хода на съдебното производство са изслушани и приети без възражения заключения на съдебно-техническа експертиза (СТЕ) и на съдебно-икономическа експертиза (СИЕ).

В отговор на поставените въпроси по допуснатата от съда СТЕ в.л. Б. сочи следното:

От направените констатации се установява, че самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.1941.1337.7.13 е жилище (Апартамент №12), намиращ се на четвъртия етаж на жилищна сграда, находяща се в [населено място], [улица]. Наличното обзавеждане в апартамента е свързано със задоволяване на жилищни нужди.

Със Закона за устройство на територията е поставено изискване необходимите места за паркиране да се осигурят в рамките на поземления имот /чл. 43/.

Самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.1941.1337.7.18 по КKKP, представляващ Гараж № 5 се намира в подземното ниво на жилищната сграда на [улица].

Съгласно Чл. 42. (1) на Наредба № рд-02-20-2 от 20 декември 2017 г. за планиране и проектиране

на комуникационно-транспортната система на урбанизираните територии, „Необходимият брой на местата за паркиране и гариране на МПС, в т.ч. на ЕПС, в отделните обекти се определя в зависимост от функционалното предназначение на съответния обект съгласно приложение № 5.“ Посочената норма в Приложение № 5 е едно място за паркиране на всяко жилище, апартамент. Съобразявайки горните констатации, с гараж № 5 е осигурено необходимото място за паркиране към жилището - апартамент № 12.

Според заключението на СИЕ в случай, че се приеме, че процесните имоти са жилищни, то ДНИ е в размер на 628,67 лв. /таблица № 3, л. 282/, от които 108,39 лв. – за периода от м. август – м. декември 2021 г.; 260,14 лв. – за 2022 г.; 216,78 лв. – за периода от м. януари до м. октомври 2023 г.; 43,36 лв. за периода м. ноември – м. декември 2023 г., а ТБО за периода м. ноември – м. декември 2023 г. е 37 лева и лихви – 4,63 лева.

При така установеното от фактическа страна, съдът формира следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: решение № СФД24-РД28-407 от 12.12.2024 г. на директора на дирекция „Общински приходи“ при Столична Община е връчено на представител на дружеството на 03.01.2025 г. Жалбата до АССГ е подадена на 15.01.2025 г. (вх. № 957/15.01.2025г. по описа на АССГ), т.е. е в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 107, ал. 4 вр. чл. 144 от ДОПК. В тази връзка съдът намира, че жалбата е допустима - подадена е от надлежна страна и в срок.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна предвид следното:

Съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служители на общинската администрация по реда на ДОПК. Обжалването на свързаните с тях актове се извършва по същия ред. В тези производства служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите (чл. 4, ал. 3 от ЗМДТ), а ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община упражнява правомощията на териториален директор на Националната агенция за приходите /ал. 5 на чл. 4 от с.з./. С оглед цитираната разпоредба оспореният АУЗД се явява издаден от компетентен орган и в необходимата писмена форма.

Спорът в случая е затова дали имотите по отношение, на които са определени процесните публични вземания са с „жилищно” или с „нежилищно” предназначение. В тази връзка съдът съобразява следното:

По силата на чл. 19, ал. 1 от ЗМДТ, данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти по чл. 10, ал. 1 към 1 януари на годината, за която се дължи, и се съобщава на лицата до 1 март на същата година. Как се определя данъчната оценка е регламентирано в чл. 21, ал. 1 от ЗМДТ - данъчната оценка на недвижимите имоти на предприятията е по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка съгласно приложение № 2, а за жилищните имоти - данъчната им оценка съгласно приложение № 2.

По делото няма спор, а и се потвърждава от заключението на вещото лице Б. по СТЕ, че процесният недвижим имот – апартамент № 12, по отношение на който са установени публичните вземания, се намира в жилищна сграда, въведена в експлоатация. Липсва спор относно това, че жалбоподателят е предприятие, което се явява задължено лице за плащането на ДНИ.

Безспорно е също така, че законодателят и съдебната практика приемат за допустимо предприятията да притежават жилищен имот, който да се използва за нестопански цели, т.е. като жилище. При липсата на легална дефиниция на понятието "жилище" в ЗМДТ, съдържанието му за целите на този закон следва да се определя въз основа на легалните дефиниции, дадени в други нормативни актове - в случая в § 5, т. 30 ДР на ЗУТ. ЗУТ определя жилището като съвкупност от помещения, покрити и/или открити пространства, обединени функционално и пространствено в едно цяло за задоволяване на жилищни нужди.

Според ответника в настоящия спор процесния имот е нежилищен имот, собственост на предприятие, и данъчната основа е по-високата между отчетната му стойност и данъчната му оценка. Тази теза не се подкрепя от анализа на характера на ДНИ като имуществен, а не подоходен данък, направен в мотивите на решението на Конституционния съд № 4/9.04.2019 г. по к. д. № 15/2018 г., обн. ДВ, бр. 32/16.04.2019 г. В този смисъл в Решение № 9/20.06.1996 г. по конст. д. № 9/96, обн. ДВ, бр. 58/1996 г., КС посочва: "Разпоредба, предвиждаща данъчната оценка за сгради или части от сгради, които не се използват за жилищни нужди, да се увеличава пет пъти, поставя размера на данъка в зависимост от елемент, който не е присъщ за един имуществен данък, какъвто е данъкът върху сградите. Размерът на данъка се обуславя от стойността на обекта, която не се влияе от това за какви нужди той се използва. Начинът на използване не е елемент от стойността. От това, че едно жилище престава да бъде ползвано според предназначението и започва да се използва за нежилищни нужди, не променя неговата стойност. Правото на собственост, пораждащо данъчното задължение, има един и същ обем както когато сградата се ползва за жилищни нужди, така и когато тя не се ползва за такива нужди. Дотолкова, доколкото промяната в ползването може да доведе до различен доход от обекта, този доход трябва да бъде предмет на друг данък - подоходен. Отделното посочване в чл. 60, ал. 1 от Конституцията на "доходи и имущество" трябва да се схваща за изискване за разграниченост между подоходните и имуществените данъци, за недопускане на елементи, присъщи на едната категория данъци, в другата категория данъци". Същото становище е застъпено и в Решение № 4/9.04.2019 г. на КС по конст. д. № 15/2018 г., според което с ДНИ се облага стойността на имота, независимо за какви нужди се използва той (Решение № 9 от 1996 г. по к. д. № 9/1996 г., Решение № 11 от 2013 г. по к. д. № 20/2013 г.). Това разбиране е отразено и в чл. 13 от ЗМДТ, съгласно който данъкът се заплаща, независимо дали недвижимият имот се използва, или не.

От изложеното следва, че след като законодателят не е регламентирал в чл. 21, ал. 1 от ЗМДТ, че данъчната основа за облагане с ДНИ на всички недвижими имоти на предприятията, вкл. жилищните, е по-високата между отчетната им стойност и данъчната им оценка, а за всички жилищни имоти, независимо от това дали са или не са собственост на предприятия, е определил, че данъчната основа за облагането им с ДНИ е данъчната им оценка, то не е налице правно основание, на което един жилищен имот по легалното законово определение да бъде третиран като нежилищен, само защото не е доказано от декларатора, че се ползва за жилищни нужди.

Основателни са оплакванията в жалбата, че от приложената административна преписка е видно, че в подадената декларация се съдържат противоречиви данни относно процесните имоти – апартамент № 12 и гараж № 5. Видно от Точка 1 на Част II на декларацията от 15.12.2023 г. (л. 67) и за двата обекта /жилище, гараж/ е вписано, че не се използват със стопанска цел. В таблица 3 част II е декларирано, че обектите представляват „жилище“ и „гараж“. В същото време, жалбоподателят е попълнил Част III от декларацията, за която съобразно указанията в нея, се попълва само от данъчнозадължени лица – предприятия и се подава само за нежилищни имоти на предприятия. В Таблицата в Част III, явяваща се продължение на Таблица 3 от Част I и Част II е видно, че жалбоподателят изрично е посочил като предназначение на апартамента „жилище“. Тоест, дружеството последователно и категорично декларира имота като жилище, при това не само във връзка с вида на имота и неговото предназначение, но и като начин на ползване /нестопански, като жилище/.

Именно поради обстоятелството, че е попълнена и Част III то декларацията, отнасяща се за нежилищните имоти на предприятията, органите приходите са направили заключение, че имотът е деклариран като нежилищен. Горепосоченото несъответствие в

декларацията дружеството е обяснило с грешка при попълването ѝ, които обаче административният органът при издаване на АУЗД (явяващ се втори по ред) не е обсъдил. Обсъждане е извършено в решението на решаващия орган, който ги е приел за неоснователни претенции.

Предвид несъответствието в декларираните от лицето данни и съобразно принципа за обективност по чл. 3, ал. 2 ДОПК, според който административните актове по този кодекс се основават на действителните факти от значение за случая, както и принципа за служебното начало /чл. 5 ДОПК/ вменяващ задължение на органите по приходите да изяснят фактите и обстоятелствата от значение за установяване и събиране на публичните вземания, то настоящият състав счита, че административният орган е следвало да изясни какво всъщност ползване на имота е декларирано, съответно какво е била действителното волеизявление на декларатора.

Действително, както се сочи в мотивите на решението на директора на дирекция „ОП“ при СО, по реда на чл. 107 от ДОПК се извършва установяване на задължения въз основа на данните по подадена от задълженото лице декларация, но ако тези данни са неясни или противоречиви, органът по приходите следва да процедира съобразно чл. 5 от ДОПК, включително при необходимост да укаже и даде възможност на лицето да подаде коригираща декларация. Тъй като това не е сторено, АУЗД се явява издаден при неизяснена фактическа обстановка, в противоречие с принципите на чл. 3, ал. 2 и чл. 5 от ДОПК, а от тук също и в нарушение на материалния закон.

В процесния случай по делото не е спорно, а и се потвърждава от в.л. Б., че апартамент № 12, намиращ се на четвъртия етаж е жилище. Изрично е посочено, че наличното обзавеждане в апартамента е свързано със задоволяване на жилищни нужди. Категоричните изводи на експерта са базирани не само на анализа на документацията по административната преписка, но и на посещение и оглед на процесните обекти, за което са изготвени фото – снимки (л. 258-259).

Промяна в предназначението на имота би имало, ако се установи, че апартаментът не се ползва за задоволяване на жилищни нужди, а за офис, работилница, лекарски кабинет, търговски или друг обект, които имат стопанско предназначение. В случая такива обстоятелства не са декларирани. В хода на административното производство, така и в съдебното, от страна на ответника не са ангажирани никакви доказателства, че ап. 12 се ползва за дейности, различни от жилищни.

Във връзка с изложеното съдът намира, че по отношение на ап. 12 - ДНИ следва да бъде определен въз основа на данъчната му оценка съгласно приложение № 2, която не е спорна между страните и е в размер на 119 475,10 лв.

Не така стои въпросът с придобития гараж. Очевидно същият не покрива нито едно от определенията за жилище, съгласно ЗУТ и подзаконовите актове за прилагането му. Разпоредбата на чл. 37, ал. 4 от ЗУТ определя, че сграда в режим на етажна собственост необходимите места за паркиране се осигуряват с инвестиционния проект във: 1. паркинг – гараж със статут на самостоятелен обект в сградата, или 2. паркинг – гараж със статут на обща част в сградата, или 3. отделни места за паркиране със статут на принадлежност към съответните самостоятелни обекти в сградата. В настоящия случай процесният гараж е самостоятелен обект с идентификатор 68134.1941.1337.7.18 по КKKP на [населено място], находящ се на адрес в [населено място], район В., [улица], етаж - 1 /мунус едно/, представляващ Гараж № 5, разположен на кота -3,00 метра, със застроена площ 19,30 кв.м., поради което без съмнение не е предназначен за задоволяване на

жилищни нужди. Следователно дължимите за него ДНИ и ТБО следва да бъдат определени, като се вземе предвид отчетната стойност – 41005,69 лв., отразена в счетоводството на дружеството, а не данъчната оценка съгласно приложение № 2 – 19266,60 лв.

Доколкото за процесните периоди 01.08.2021 г. – 31.12.2021 г. /за 5 месеца/; за 2022 г., както и за периода от 01.01.2023 г. до 31.12.2023 г. /за 10 месеца/ ДНИ за ап. 12 и за гаража е определен от приходните органи по данъчната оценка съгласно пр. № 2, която се явява в по-нисък размер от отчетната стойност на гаража и предвид забраната установена в чл. 160, ал. 6 ДОПК, съдът намира, че за горепосочените периоди АУЗД се явява законосъобразен, а жалбата в тази част неоснователна.

Така правилно с процесния АУЗД на дружеството са определени задължения за ДНИ за ап. 12 и гараж с идентификатор 68134.1941.1337.7.18 по КKKP в размер на 108,39 лв. за периода от 01.08.2021 г. - 31.12.2021 г.; в размер на 260,14 лв. за периода от 01.01.2022 г. – 31.12.2022 г.; в размер на 216,78 лв. за периода от 01.01.2023 г. до 31.10.2023 г. В този смисъл е и заключението на допуснатата СИЕ, което е мотивирано, логично, компетентно и съответстващо на събраните доказателства, като не са направени промени в ДНИ установен с АУЗД за 2021 г., 2022 г. и 01.01.2023 г. – 31.10.2023 г.

Предвид гореизложеното съдът намира, че АУЗД следва да бъде частично отменен в частта на определените ДНИ и ТБО за периода от 01.11.2023 г. - 31.12.2023 г., като се съобрази, че по отношение на ап. 12 – ДНИ и ТБО следва да бъдат изчислени като бъде взета предвид данъчната оценка на имота съгласно пр. № 2 – 119 475,10 лв., а по отношение на гаража – отчетната му стойност – 41005,69 лв., както следва:

А./ ДНИ за ап. 12 се определя чрез умножението по коефициент 1,875 промила - 119 475,10 лв. x 1,875/1000 или за цялата 2023 г. ДНИ е в размер на 224,02 лв. За периода м. 11. – м.12.2023 г., задължението следва да се изчисли, чрез разделянето на сумата на 12 (броя на месеците в годината), като резултатът се умножи по 2 (месеците за посочения период) или 224,02 лв. / 12 x 2 = 37,34 лв.

Б/ ДНИ за гараж с идентификатор 68134.1941.1337.7.18 по КKKP се определя чрез умножението по коефициент 1,875 промила - 41005,69 лв. x 1,875/1000 или за цялата 2023 г. ДНИ е в размер на 76,89 лв. За периода м. 11. – м.12.2023 г., задължението следва да се изчисли, чрез разделянето на сумата на 12 (броя на месеците в годината), като резултатът се умножи по 2 (месеците за посочения период) или 76,89 лв. / 12 x 2 = 12,81 лв.

Така за процесния период от 01.11.2023 г. – 31.12.2023 г. дължимият ДНИ за ап. 12 и гараж е в общ размер на 50,15 лв. /37,34 лв. +12,81 лв./ и лихви 5,64 лв. вместо определения с АУЗД – ДНИ - 105,61 лв. и дължими лихви – 11,88 лв.

С оглед горното обжалвания АУЗД следва да бъде отменен относно установените задължения за ДНИ за периода 01.11.2023 г. – 31.12.2023 г. за сумата над 50,15 лв. /главница/ до установения с акта размер от 105,61 лв., както и за сумата над 5,64 лв. /лихви/ до установения с акта размер от 11,88 лв.

Относно установените задължения за ТБО за периода 01.11.2023 г. – 31.12.2023 г. същите следва да бъдат определени като бъде взета предвид данъчната оценка на имота съгласно пр. № 2 – 119 475,10 лв. за ап. 12, а по отношение на гаража – отчетната му стойност – 41005,69 лв., както следва:

А/ Дължимата ТБО за периода 01.11.2023 г. – 31.12.2023 г. за ап. 12 се определя чрез умножението по коефициент 1,6 промила – 119 475,10 лв. x 1,6/1000 или за цялата 2023

г. – ТБО за ап. 12 е в размер на 191,16 лв. За периода м. 11 и 12.2023 г. задължението следва да се изчисли, чрез разделянето на сумата на 12 (броя на месеците в годината), като резултатът се умножи по 2 (месеците за посочения период) или $191,16 / 12 \times 2 = 31,86$ лв.

Б/ Дължимата ТБО за периода 01.11.2023 г. – 31.12.2023 г. относно гараж с идентификатор 68134.1941.1337.7.18 по КККР се определя 41005,69 лв. $\times 10,00/1000$ или за цялата 2023 г. ТБО е в размер на 410,06 лв. За периода м.11. – м.12.2023 г., задължението следва да се изчисли, чрез разделянето на сумата на 12 (броя на месеците в годината), като резултатът се умножи по 2 (месеците за посочения период) или $410,06 / 12 \times 2 = 68,34$ лв.

Общо задължението за ТБО за ап. 12 и гараж е в размер на 100,20 лева /31,86 лв. + 68,34 лв./, а лихвите – 11,27 лв. В тази част съдът не кредитира заключението на в.л. Ж. установяващо задължения за ТБО от 43,36 лв. и лихва – 5,42 лв., тъй като експертът е направил изчисленията си при отчитане на размера на данъчната оценка по пр. 2 за процесния гараж /тоест като жилищен имот/.

С оглед горното настоящият състав приема, че оспореният АУЗД следва да бъде отменен в частта относно задълженията за ТБО за периода 01.11.2023 г. – 31.12.2023 г. за сумата над 100,20 лв. до установения с акта размер от 563,20 лв. /главница/ и за сумата над 11,27 лв. /лихви/ до установения с акта размер на лихви от 63,37 лв.

Предвид изложеното жалбата на дружеството се явява основателна досежно установените задължения за ДНИ за периода от 01.11.2023 г. – 31.12.2023 г. за сумата от 55,46 лв. и лихви – 6,24 лв., а за ТБО за същия период – за сумата от 463 лева и лихви – 52,10 лева, т.е. в общ размер – 576,80 лева.

В останалата част жалбата следва да бъде отхвърлена, а именно относно определените с АУЗД задължения: за ДНИ за имот с партиден № 7202НН22077 за периода 01.08.2021 г. – 31.12.2021 г. /за 5 месеца/ в размер на 108,39 лв. – главница и лихва 37,42 лв.; за ДНИ за 2022 г. по партиден № 7202НН22077 в размер на 260,14 лв. и лихва в размер на 68,02 лв.; за ДНИ по партиден № 7202НН22077 за периода от 01.01.2023 г. до 31.12.2023 г. /за 10 месеца/ в размер на 216,78 лв. и лихви – 32,02 лв.; за ДНИ за периода от 01.11.2023 г. до 31.12.2023 г. за сумата от 50,15 лв. и лихви – 5,64 лв., както и за ТБО за периода 01.11.2023 г. – 31.12.2023 г. за имот с партиден № 7202F245314 в размер на 100,20 лв. и лихва – 11,27 лева, или общо в размер на 890,03 лв. /главница и лихви/.

При този изход на спора и на основание чл. 161, ал.1 ДОПК на страните се дължат разноски съобразно уважената, респ. отхвърлената част от спора.

Съгласно списък по чл. 80 от ГПК /л. 276 от делото/ дружеството претендира разноски в размер на 2344 лева. Съобразно уважената част от жалбата /в размер на 576,80 лева/ в полза на оспорващия следва да се присъдят разноски в размер на 921,73 лв.

Съобразно отхвърлената част от жалбата /890,03 лв./ в полза на ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 400 лв., определен съобразно чл. 7, ал. 2, т. 1 вр. чл. 8, ал. 1 от Наредба № 1/2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа.

Воден от горното и на основание чл. 160, ал. 1 във връзка с чл. 144 от ДОПК, Административен съд - София - град, III отделение, 44 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Акт за установяване на задължения по декларация № ДВТ24-ТД26-27/9/ - 1 от 26.09.2024 г., издаден от орган по приходите при Столична община, потвърден с решение № СФД24-РД28-407/12.12.2024 г. на директора на дирекция „Общински приходи“ при Столична Община, **В ЧАСТТА** относно установените на „ИМ КОМ“ АД, ЕИК[ЕИК], задължения за ДНИ за периода 01.11.2023 г. - 31.12.2023 г. за сумата над 50,15 лв. /главница/ до установената с АУЗД сума от 105,61 лв., както и лихви за сумата над – 5,64 лв. до установена с АУЗД сума от 11,88 лв., за задължения за ТБО за периода 01.11.2023 г. - 31.12.2023 г. за сумата над 100,20 лв. до установената с АУЗД сума от 563,20 лв. /главница/ и за сумата над 11,27 лв. /лихви/ до установената с АУЗД сума от 63,37 лв. – лихви.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ИМ КОМ“ АД, ЕИК[ЕИК], против Акт за установяване на задължения по декларация № ДВТ24-ТД26-27/9/ - 1 от 26.09.2024 г., издаден от орган по приходите при Столична община, потвърден с решение № СФД24-РД28-407/12.12.2024 г. на директора на дирекция „Общински приходи“ при Столична Община **в останалата част**, както следва:

- ДНИ за имот с партиден № 7202НН22077 за периода 01.08.2021 г. – 31.12.2021 г. /за 5 месеца/ в размер на 108,39 лв. – главница и лихви 37,42 лв.;
- ДНИ за 2022 г. по партиден № 7202НН22077 в размер на 260,14 лв. главница и лихви в размер на 68,02 лв.;
- ДНИ по партиден № 7202НН22077 за периода от 01.01.2023 г. до 31.12.2023 г. /за 10 месеца/ в размер на 216,78 лв. главница и лихви – 32,02 лв.;
- ДНИ за периода от 01.11.2023 г. до 31.12.2023 г. за сумата от 50,15 лв. главница и лихви – 5,64 лв.;
- ТБО за периода 01.11.2023 г. – 31.12.2023 г. за имот с партиден № 7202F245314 в размер на 100,20 лв. главница и лихви – 11,27 лева.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на „ИМ КОМ“ АД, ЕИК[ЕИК], сумата от 921,73 лв. (деветстотин двадесет и един лева и седемдесет и три стотинки) – разноски по делото.

ОСЪЖДА „ИМ КОМ“ АД, ЕИК[ЕИК], да заплати в полза на Столична община, сумата от 400 лв. (четиристотин лева) – разноски по делото.

На основание чл. 160, ал. 7 от ДОПК решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: